

List od Preláta (november 2008)

Cirkev zostáva tu a zároveň presahuje dejiny. Cirkev sa zrodila pod plášťom Panny Márie a pokračuje – na zemi a v nebi – velebiac ju ako matku, napísal Prelát so slovami sv. Josemaríu.

18.11.2008

Milovaní, nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a synov!

Pred niekoľkými dňami sa uzavrelo všeobecné zasadanie Biskupskej

synody, kde som sa mohol opäť dotknúť jednoty a univerzality cirkvi. Dojala ma aj dôvera v činnosť Opus Dei, ktorú mi mnoho otcov z najrôznejších krajín prejavovalo: mnohí ďakujú za apoštolskú službu, ktorú veriaci a spolupracovníci Diela realizujú vo svojich diecézach a iní na mňa naliehali, aby sme čím skôr začali so stálou apoštolskou prácou v ich krajinách či regiónoch. Často som myslel na sny nášho Otca, keď nám pripomínal, že nás očakávajú na mnohých miestach, zatiaľ čo sa modlil za budúcu prácu.

Vďaka týmto prejavom záujmu a srdečnosti, vďaka toľkému naliehavému volaniu, mi jasnejšie prišli na um tieto slová: **Ježišu, duše!...Apoštolské duše!: Pre teba, na tvoju slávu**[1]. Opakujme denne toto zvolanie, ktoré si náš Otec prial, aby zaznievalo v našich srdciach, zatiaľ čo nám pomáha z neba.

Byť v súznení s potrebami cirkvi na všetkých kontinentoch je a vždy bude kresťanom vlastné. Tento hlboký postoj srdca sa prejavuje obzvlášť dnes, na slávnosť Všetkých svätých. Sviatok, ktorý slávime, nás nielenže vedie k spomienke na to nespočetné množstvo blažených duší, ale odovzdáva nám tiež pozvánku k hlbšiemu pochopeniu tajomstva cirkvi, ktorej súčasťou tvoríme my, ktorí zatiaľ putujeme po zemi, tí ktorí sa očisťujú v očistci a tí, ktorí sa už v nebi radujú z Boha.

Nezabudnem nikdy na radosť s akou svätý Josemaría vyjadroval túto pravdu. **Vo svätej cirkvi** – napísal pri jednej príležitosti – **nachádzame my kresťania svoju vieru, svoje normy chovania, svoju modlitbu, zmysel bratstva, spoločenstvo so všetkými bratmi, ktorí už odišli a očisťujú sa v očistci – cirkvi očistnej - , alebo s tými, ktorí sa už radujú – cirkev víťazná – z**

blaženého nazerania, a večne milujú Boha nekonečne svätého. Je to cirkev, ktorá zostáva tu a zároveň presahuje dejiny. Cirkev, ktorá sa zrodila pod plášťom Panny Márie a pokračuje – na zemi a v nebi – velebiac ju ako matku[2].

Jedno zo základných učení svätého Pavla sa presne týka povahy cirkvi: hovorí o Pánových služobníkoch, povolaných Bohom Otcom a zhromaždených Duchom svätým, aby vytvorili mystické telo Kristovo. Benedikt XVI. to niekoľkokrát zdôraznil počas tohto roku venovaného apoštolovi pohanov. Podľa niektorých jeho učení vás pozývam, aby ste v budúcich týždňoch uvažovali nad týmito pravdami. Dúfam v Boha, že ako plod týchto úvah v nás porastie láska k našej matke cirkvi spolu s prianím slúžiť cirkvi tak, ako ona chce, aby sme jej slúžili v akejkoľvek situácii, v ktorej sa ocitneme.

Pápež nás povzbudzuje k tomu, aby sme uvažovali nad tým, že **k jeho prvému kontaktu s Ježišovou osobou došlo prostredníctvom svedectva Jeruzalemského kresťanského spoločenstva (...)** História nám ukazuje , že **k Ježišovi sa ide normálne prostredníctvom Cirkvi**[3]. Svätý Otec hovorí, že niekedy, ako sa stalo Šavlovi, môže tento prvý kontakt s cirkvou (duchovnou a súčasne viditeľnou skutočnosťou) znamenať **kontakt búrlivý. Spoznal novú skupinu veriacich a okamžite sa stal ich hrdým prenasledovateľom. Sám to priznáva viac než trikrát v rôznych svojich Listoch**[4]. Normálne nie je dôvod, prečo by to malo byť tak; predovšetkým, pokiaľ sa my, kresťania, budeme snažiť verne odrážať osobu Ježiša Krista v našich slovách a v našom chovaní. Na ceste do Damašku svätý Pavol pochopil, že **prenasledovaním Cirkvi, prenasledoval Krista. Pavol sa teda**

obrátil zároveň ku Kristovi a k Cirkvi. Z toho rozumieme, vyvodzuje Benedikt XVI., *prečo bola potom Cirkev tak prítomná v jeho myšlienkach, v srdci a konaní*[5].

Uvažujme ešte raz nad slovami vzkrieseného Ježiša Krista. Na Šavlovu otázku – Kto si, Pane? - ,Pán odpovedá: Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ[6]. **V tomto zvolaní Zmŕtvychvstalého, ktoré premenilo Šavla, je v zásade obsiahnutá celá náuka o cirkvi – Kristovom Tele. Kristus neušiel do neba, ponechávajúc na zemi zástup stúpcov, ktorí ďalej presadzujú „jeho vec“. Cirkev nie je združením, ktoré chce presadzovať nejaký záujem. V nej nejde o žiaden záujem. V nej ide o osobu Ježiša Krista, ktorý aj ako Zmŕtvychvstalý zostal „telom“. Má „kosti i mäso“ (Lk 24,39), ako hovorí Vzkriesený v Lukášovi učeníkom, ktorí ho považovali za**

prízrak. Má telo. Je osobne prítomný vo svojej cirkvi[7] .

Vo svetle týchto úvah hlbšie chápeme skutočnosť, že akákoľvek urážka cirkvi – jej učenia, sviatostí a inštitúcií, jej pastierov a zvlášť jej viditeľnej hlavy, Rímskeho biskupa - je pohrdaním samotným Ježišom Kristom. Pretože cirkev ako ju vidíme na zemi, je i napriek slabostiam a chybám, ktoré jej členovia majú, vždy cirkvou Božou, ako mnohokrát povedal Pavol: ľud, ktorý Boh Otec povolal do svojej prítomnosti; Telo Kristovo, ktoré založil Ježiš Kristus za cenu vlastnej krvi , aby predĺžil jej prítomnosť v histórii až do konca časov; Chrám Ducha svätého, ktorý sa vypína ako skutočný príbytkok uprostred ľudí. Slovom istého cirkevného Otca, ktoré prevzal II. Vatikánsky koncil, „celá cirkev sa javí ako „ ľud zhromaždený silou jednoty Otca a Syna a Ducha svätého““[8].

Jednota a trojitosť Boha teda definuje základ vnútornej skutočnosti a povahy cirkvi. Preto **by sa vážne mylili tí, ktorí by sa pokúšali oddeliť jednu cirkev charizmatickú – ktorá by bola tou skutočne založenou Kristom – od inej právnickej či inštitucionálnej, ktorá by bola dielom ľudí a len plodom dejinných náhod. Je iba jedna cirkev. Kristus založil jednu cirkev: viditeľnú a neviditeľnú, s právnickým a organizovaným telom, so základnou štruktúrou kanonického práva a vnútorným nadprirodzeným životom, ktorý ju povzbudzuje, udržiava a oživuje**[9].

Vznešený pohľad na cirkev, tak ako ho ponúka svätý Pavol vo svojich listoch, dáva za pravdu sile, s ktorou koná, keď je v hre jej jedota alebo univerzálnosť. Kresťanov v Korinte, náchylných k rozštiepeniu sa do rôznych protichodných skupín, napomína: *oznámili mi o vás, moji*

*bratia, že sa medzi sebou hádate.
Hovorím o tom, že každý z vás hovorí:
„Ja držím s Pavlom!“, „ja zasa s
Apollom!““, „a ja s Petrom!“, „ja s
Kristom!“. Je Kristus rozdelený? Vari
bol za vás ukrižovaný Pavol? Alebo
ste boli v Pavlovom mene pokrstení?
[10].*

Obrana jednoty tejto svätej matky sa
v živote apoštola javí ako
dominujúca vášeň, rovnako ako
obrana jej univerzality. **Od prvej
chvíle** – komentuje Svätý Otec –
**pochoopil, že to je skutočnosť, ktorá
sa netýka iba Židov alebo istej
skupiny ľudí, ale že má všeobecnú
hodnotu, že sa týka všetkých,
pretože Boh je Bohom
všetkých[11]**. A preto kvôli
nebezpečiu, že by prvotná
kresťanská komunita zostala
uzatvorená v obmedzeniach
synagógy, deklaroval zvolaný
Jeruzalemský koncil, že všetci muži i
ženy akejkoľvek rasy, jazyka či

národa sú povolaní k plnému začleneniu do Kristovej cirkvi[12], v ktorej už niet Žida alebo Gréka, už niet otroka ani slobodného, niet muža a ženy; lebo vy všetci ste jeden v Kristu Ježišovi[13].

Z tejto príslušnosti cirkvi ku Kristovi, vyplýva **naša povinnosť žiť skutočne v zhode s Kristom. Odtiaľ plynie i Pavlovo povzbudzovanie týkajúce sa rôznych chariziem, ktoré oživujú a štruktúrujú kresťanské spoločenstvo. Všetky vedú k jednému zdroju, ktorým je Duch Otca a Syna, a je dobre známe, že v cirkvi nie je nikto komu by bol odopretý, lebo – ako píše apoštol - „Každý však dostáva prejavy Ducha na všeobecný úžitok“ (1 Kor 12,7) [14].** Je tvoja prosba *pro unitate apostolatus* skutočne zbožná? Ako sa modlíš za tých, ktorí žijú svoj život pre cirkev? Vieš svojou modlitbou dôjsť až na to

najposlednejšie miesto, kde sa pracuje pre Krista?

Ako sme vďační Bohu za to, že chcel, aby cirkev bola jedna a zároveň taká pestrá! A koľko úcty by sme mali mať ku všetkým prejavom, ktorými chcel Duch svätý ozdobiť Kristovu snúbenicu. **V cirkvi je rozmanitosť služieb, ale cieľ je len jeden: posväcovanie ľudí. A na tejto úlohe spolupracujú nejakým spôsobom všetci kresťania skrz znamenia získané pri sviatosti krstu a birmovania. Všetci by sme sa mali cítiť zodpovední za toto poslanie cirkvi, ktoré je poslaním Kristovým[15].** Nikto nie je v cirkvi zbytočný, všetci sme potrební. To najdôležitejšie je byť v jednote s viditeľnou hlavou cirkvi, s pastiermi a všetkým Božím ľudom, každý podľa svojho povolania a získanej milosti.

V rámci cirkevného učenia svätého Pavla, nadobúda teologická a

praktická skutočnosť Diela – ktoré je malou časťou cirkvi – svoju plasticnosť. Rád o tom teraz uvažujem, keď sa končí zvláštny mariánsky rok, ktorý som vyhlásil, aby sme si pripomenuli strieborné výročie cirkevného zriadenia Prelatúry. Apoštolská činnosť Ous Dei – jeho laikov i kňazov – je nevyhnutnou spoluprácou na pastorálnej vitalite miestnych cirkví, v ktorých Prelatúra žije a koná.

Tak to pripomínal s nesmiernou láskou sluha Boží, Ján Pavol II., keď hovoril o „právnickej povahe Opus Dei “ a dodal: „ Príslušnosť veriacich laikov ako k svojej miestnej cirkvi, tak k Prelatúre, v ktorej sú začlenení spôsobuje , že zvláštne postavenie prelatúry sa spája s evanjelizačným záväzkom celej miestnej cirkvi tak, ako to stanovil II. Vatikánsky koncil, keď navrhol osobné prelatúry“[16].

Je to ďalším znamením niečoho, čo nedávno zdôraznil Benedikt XVI.: „**Božia cirkev**“ nie je len súhrnom rôznych miestnych cirkví, ale jednotlivé miestne cirkvi sú uskutočnením jedinej Cirkvi Božej. Všetko spolu tvorí „Božiu cirkev“, ktorá jednotlivým miestnym cirkvám predchádza a zároveň v nich má svoj výraz a v nich sa uskutočňuje[17]. A Opus Dei službou cirkvi, Rímskemu biskupovi a všetkým dušiam napĺňa tento cieľ ako jedna z inštitúcií, ktoré môže Rímsky biskup zriadiť, aby uskutočňovali zvláštne pastoračné úlohy. Tie „*ako také*“, patria univerzálnej cirkvi, aj keď jej členovia sú tiež členmi miestnych cirkví, tam kde žijú a pracujú (...). Toto nielenže nenarušuje jednotu miestnej cirkvi založenej biskupom, ale naopak prispieva k tejto vnútornej jednote rôznosťou vlastného spoločenstva“[18].

V tejto súvislosti vám s radosťou oznamujem, že už začala apoštolská práca v Indonézii; a ak dá Pán, je už veľmi blízko chvíľa, keď bude otvorené prvé centrum v Bukurešti. Pripravuje sa tiež zahájenie stálej činnosti v Bulharsku a Kórei: zverujem vašej modlitbe tých, ktorí sa podieľajú na činnosti Diela apoštolskou expanziou v týchto a mnohých ďalších miestach.

V stopách nášho Otca som sa išiel pomodliť k obrazu Zázračnej medaily na ulici Rue de Bac v Paríži. Predložil som tam Panne Márii vašu modlitbu, aby nám pomohla uskutočniť ten veľký zázrak premieňať bežný život na hrdinskú svätosť. Držme sa pevne za ruku Panny Márie a prejdime s ňou tieto posledné dni mariánskeho roku, rovnako ako celým naším životom a vykonajme pokyn, ktorý nám dala v Káne: *urobte všetko, čo vám povie***[19]**. Snažme sa napodobniť tých sluhov so želaním,

aby sme všetci odpovedali *usque ad summum*, čiže úplne, modlitbou i prácou.

Neskončím, kým opäť nepoprosím, aby ste sa pripojili k mojim úmyslom, najmä pri svätej omši. Modlite sa v týchto dňoch za vašich bratov, ktorým 22. novembra, na vigíliu slávnosti Krista Kráľa udelím v Ríme diakonskú vysviacku.

S veľkou láskou vás žehná

Váš Otec

+Javier

Rím, 1.novembra 2008

[1] Sv. Josemaría, Cesta, č.804

[2] Sv.Josemaría, Homília
Nadprirodzený cieľ Cirkvi, 28.5.1972

[3] Benedikt XVI., Prejav pri
generálnej audiencii, 22.11.2006

[4] Tamtiež

[5] Tamtiež

[6] Sk 9,5.

[7] Benedikt XVI., Homília pri zahájení roka sv. Pavla, 28.6.2008

[8] II. Vatikánsky koncil, Dogmatická konštitúcia Lumen gentium, č. 4; porov. Svätý Cyprián, Pojednanie o Otčenáši, 23

[9] Svätý Josemaría, Homília Nadprirodzený zmysel cirkvi, 28.5.1972.

[10] 1 Kor 1,11-13

[11] Benedikt XVI., Prejav pri generálnej audiencii, 25.10.2006.

[12] Porov. Sk 15,23-29

[13] Gal 3,28.

[14] Benedikt XVI., Prejav pri generálnej audiencii, 22.10.2006.

[15] Svätý Josemaría, Homília Vernosť cirkvi, 4.6.1972.

[16] Ján Pavol II. , Príhovor k účastníkom Dní štúdia apoštolského listu „Novo millennio ineunte“, 17.3.2001.

[17] Benedikt XVI. , Prejav pri generálnej audiencii, 15.10.2008.

[18] Kongregácia pre náuku viery, List Communionis notio, 28.5.1992, č. 16.

[19] Ján 2,5.